

Guds billede

***»Gud skabte mennesket i sit eget billede, i Guds billede skabte han det; mand og kvinde skabte han dem.«
1 Mosebog 1:27***

Filosoffer fortæller os, at mennesket, som det eksisterer i dag, er langt mere strålende og avanceret, end det nogensinde har været før i historien. Deres påstand er, at evolutionen har ført os til dette punkt. Påstanden om, at hver generation er langt klogere end den foregående, er opstået, fordi forskere ud fra deres beregninger har fastslået, at mennesket har eksisteret på jorden i millioner af år og er blevet bedre med hver generation. Da hver generation er blevet mere avanceret, konkluderer de, at mennesket nu har nået et meget højt niveau. Er denne filosofi korrekt?

Hvor glade er vi ikke for, at universets store Skaber har givet os en informationskilde, hvorfra vi kan opdage, hvad der er sandhed, og hvad der blot er filosofi. Han har udstrakt en invitation til os og sagt: »Lad os gå ind i Herrens hus«, og ved at træde ind i hans lærdomshus vil vi finde Guds eget vidnesbyrd om mennesket. Salmernes Bog 122:1

Vi lærer fra denne kilde, Bibelen, at mennesket er »af jorden«, og at Gud skabte det af »jordens støv«. (1. Korintherbrev 15:47; 1. Mosebog 2:7). Ved at indblæse eller indgyde ham »livets ånde ... blev mennesket en levende sjæl.« I denne kortfattede beskrivelse af menneskets skabelse er der ikke

engang den mindste antydning af, at én livsform udvikler sig fra en anden, eller at en mindre kompleks art bliver til et mere komplekst væsen. Gud skabte hver art som en separat og særskilt livsform, som vi læser i 1. kapitel af 1 Mosebog. Efter hvert skridt, der blev taget for at forberede jorden til at understøtte liv, og efter hver enkelt skabelse af planter, fisk, fugle og jorddyr, erklærede Gud, at »det var godt«. 1 Mosebog 1:10, 21, 25, 31

I 1 Mosebog 1:26,27 læser vi, at »Gud sagde: Lad os skabe mennesket i vores billede, efter vores lighed.« Vi bemærker i Guds udtalelse, at han antydede en flertalsbetydning: »Lad dem herske over fiskene i havet og over fuglene under himlen og over kvæget, ... og over alle krybdyr, der kryber på jorden.« Af denne erklæring fremgår det tydeligt, at da Gud skabte mennesket i sit eget billede, »mand og kvinde skabte han dem«, mente han, at både Adam og Eva på mange måder skulle ligne ham selv.

Ordene »billede« og »lighed« betyder på hebraisk lighed eller forbillede. Mennesket blev skabt som et forbillede for Gud. Hvordan var det fuldkomne menneske, Adam, et forbillede for Gud? Det var bestemt ikke, hvad angår hans krop. Vores Skaber er et langt overlegen væsen – et åndeligt væsen – og mennesket er blot et kødeligt væsen, af jorden. Vores Skaber skabte dog mennesket som et afspejling af sit billede i visse henseender. Denne lighed, eller dette billede, lå til dels i menneskets evne til at ræsonnere, huske, opfatte både abstrakte og konkrete idéer, træffe moralske vurderinger og besidde intellektuelle og æstetiske egenskaber.

Det fuldkomne menneske, Adam, fik en guddommelig samvittighed, der satte ham i stand til at skelne mellem rigtigt og forkert. Han fik fri vilje, så han fuldt ud kunne udøve sin evne til at træffe valg. Var dette ikke tilfældet, ville menneskeheden blot være maskiner, og vores handlinger ville blive styret af en anden. Men sådan er det ikke. Hvis det var tilfældet, ville der ikke være nogen udøvelse af evner eller talenter og ingen mulighed for at udvikle individuelle karaktertræk. Denne valgfrihed kan naturligvis være god eller dårlig, afhængigt af hvordan den udnyttes.

Adam valgte synden

Adam, det herlige, først skabte menneske, var udstyret med alle fysiske og åndelige velsignelser. Hele hans omgivelser var blevet forberedt med henblik på at sikre hans velbefindende. Skaberens instruerede Adam meget tydeligt om, at hvis han adlød Guds retfærdige lov, ville han leve; hvis han ikke adlød Guds retfærdige befaling, ville han dø (1 Mosebog 2:15-17). Skaberens instrukser var meget enkle. Ansvar for, om Adam var værdig til at leve for evigt i Edens paradys, hang af hans egen valgfrihed. Desværre blev han ledt til at vælge synden gennem ulydighed. Som følge af hans fald fra fuldkommenheden blev hele den menneskeslægt, som Adam og Eva avlede, født i synd og under dødsstraffen som arv. Salmernes Bog 51:5; Romerbrevet 5:12

Syndens og dødens herredømme har varet ved og vil fortsætte, indtil Guds formål med at tillade det er opfyldt, og den rette tid for dets ophør indtræffer. I sin kærlighed sørgede Gud for en forløser, en frelser, nemlig sin egen elskede Søn, Jesus Kristus,

som skulle »smage døden« for hvert menneske. (Hebræerbrevet 2:9). Denne foranstaltning til menneskets frelse fra dets retfærdige dødsdom var en »gave« af fri nåde. Romerbrevet 5:15-18

Som følge af vores første forældres fald i synd og i de mange århundreder, der er gået siden da, er de egenskaber, som fra begyndelsen kendetegnede mennesket som skabt i sin Skabers billede, kun i markant grad blevet fundet hos en relativt lille del af hele den menneskelige familie. Ganske vist har nogle ædle væsener søgt at dyrke sådanne nådegaver fra Guds majestætiske karakter, mens der er andre, der blot har iført sig et ydre skær af guddommelighed. Dette ydre skær kan resultere i en behagelig ydre fremtræden, men kun lidt af den ægte renhed i karakteren, som Gud skabte vores første forældre med, findes måske virkelig i deres hjerter.

Da Gud ikke kan arbejde med dem, der mangler de sande dyder, har han flittigt udvalgt dem blandt menneskeheden, der har vist egenskaber som barmhjertighed og kærlighed helt fra deres inderste væsen. Disse har han begunstiget gennem tiderne for at gennemføre sin plan. Lad os se nærmere på en af disse begunstigede, der i en stor del af sit liv udviste nogle af disse finere egenskaber. Det var Davids søn, Salomo.

Lærdomme fra Salomo

Salomos valgfrihed i de senere år førte til, at han blev offer for sine mange koners krav, og som følge heraf mishagede han Gud i høj grad. Men i sin ungdom var han højt begunstiget af Gud. Salomo syntes at have arvet fra sin far de egenskaber som

omtanke, evnen til at regere og påskønnelsen af Herrens godhed, som David tidligere havde lært ved den hellige profet Natans fødder.

Da David blev gammel og for svag til at regere, påtog hans søn Salomo sig i en ung alder af tyve år det tunge ansvar for at regere Israel. Vi kan godt sætte pris på den bøn, David fremsatte på vegne af sin kære søn. De, der er fædre til sønner, kan let forstå Davids omsorg for Salomo. Vi deler denne samme følelse over for vores sønner, at de må finde nåde for Guds øjne, og at de må vandre retfærdigt med ham.

I 1 Krønikebog 28:9-10 er de ord, som David talte til sin søn, nedskrevet: »Og du, min søn Salomo, anerkend din faders Gud og tjen ham med helhjertet hengivenhed og med et villigt sind, for Herren ransager hvert hjerte og forstår hvert ønske og hver tanke. Hvis du søger ham, vil han lade sig finde af dig; men hvis du forlader ham, vil han forkaste dig for evigt. Tænk nu over det, for Herren har udvalgt dig til at bygge et hus som helligdom. Vær stærk og udfør arbejdet.»

Herren havde udvalgt Salomo til at opføre et helligdom, hvilket havde været Davids livslange drøm. Med hjælp og råd fra Guds trofaste profet, Nathan, og med Guds gunst, kom Salomo hurtigt ind i ånden i sin fars plan for opførelsen af templet. Han vidste, at Israels velfærd hvilede på deres overholdelse af Guds lov og deres tilbedelse af Jehova.

Salomo beder om visdom

I sin store kærlighed til Gud bragte Salomo tusind brændofre i Gibeon. Han ønskede så inderligt at

behage Gud, at han forberedte dette store offer til sin Skaber. Mens han var i Gibeon, havde den unge konge en drøm, hvor Herren viste sig for ham. (Første Kongebog 3:5). Gud sagde til Salomo: »Bed om, hvad du vil have, at jeg skal give dig,« og Salomos svar var smukt – et svar, der kun kunne komme fra et kærligt hjerte. Salomo sagde: »Jeg er kun et lille barn; jeg ved ikke, hvordan jeg skal udføre mine pligter. ... Giv din tjener et forstandigt hjerte til at dømme dit folk, så jeg kan skelne mellem godt og ondt; for hvem er i stand til at dømme dette dit store folk?» Første Kongebog 3:7-9

Gud værdsatte det oprigtige udtryk fra Salomos hjerte. Han imødekom hans bøn på en vidunderlig måde og gav Salomo et »klogt og forstandigt hjerte«. Blandt de ufuldkomne mennesker har man aldrig siden fundet nogen, der var i stand til at dømme så klogt som Salomo (Første Kongebog 3:10, 12). På grund af hans uselviske bøn lovede Gud også: »Jeg har også givet dig det, du ikke har bedt om, både rigdom og ære, så der ikke vil være nogen blandt kongerne, der kan måle sig med dig i alle dine dage. Og hvis du vil vandre på mine veje og holde mine love og mine bud, som din fader David vandrede, så vil jeg forlænge dine dage.« Første Kongebog 3:13,14

Da Salomo vågnede fra sin drøm, glædede han sig over at indse, at han havde behaget Gud med sin bøn. Han kom til Jerusalem og bragte fredsofre og brændofre foran Pagtens Ark. (Første Kongebog 3:15). Kort derefter påtog han sig den store opgave at opføre Israels tempel, som Herren havde pålagt ham.

Opførelsen af templet

Vi husker, hvordan alle stenene og tømmeret til templet blev forberedt, tilpasset og mærket til deres pladser, og først da de var klar, blev de bragt til byggepladsen. Hver del passede perfekt, og de blev sat sammen uden lyden af en hammer, uden lyden af en økse eller et jernredskab. (Første Kongebog 6:7). Selvom hver del af dette store tempel var blevet forberedt forskellige steder, behøvede der ikke at blive ændret noget, da de blev bragt til det sted, der var bestemt til dets opførelse.

Hvilken lære er dette ikke for den kristne! Vi må ikke et øjeblik tro, at vi kan fordrive tiden skødesløst, og at vi, når vi når livets ende, pludselig og mirakuløst vil være egnede til vores plads i det kongelige tempel. Dette er forberedelsens tid. Vi skal formes, mejsles, poleres og nummereres nu til den særlige plads, Herren har i tankerne for os i sit åndelige tempel.

Vi indser, at Salomos tempel var et billede på en større bygning. »I er den levende Guds tempel,« sagde Paulus (2. Korintherbrev 6:16). Tiden til at blive formet og tiden til at arbejde med forberedelsen af Guds åndelige tempel er nu. (1. Korintherbrev 3:9; Efeserbrevet 2:10; Filipperbrevet 1:6; 2:12,13). Når alle brikkerne, eller medlemmerne, er blevet gjort rede i løbet af deres kristne liv – forberedt midt i denne »forvredne og fordærvede« verden – vil de blive indpasset på deres rette plads i det symbolske himmelske tempel. Filipperbrevet 2:15

Der var megen glædelig fest i forbindelse med indvielsen af Salomos tempel. (Første Kongebog 8:65,66). Der vil være stor glæde i himlen og på

jorden, når Kristus, Guds åndelige tempel, er fuldendt, samlet, og når Guds herlighed trænger ind i det. Hele jorden vil drage fordel af dette tempels fuldendelse og blive velsignet, ligesom det naturlige Israel nåede højdepunktet af sin velstand under Salomos regeringstid. Efeserbrevet 2:19-22; Johannes' Åbenbaring 3:12; 21:22-26

Vores tid

Når vi nu forlader den vise kong Salomo på dette tidspunkt i hans liv, vender vi tilbage til en betragtning af vores egen tid. Vi ser, at den himmelske Faders opfordring stadig lyder til dem, i hvem han finder et strejf af menneskets oprindelige lighed med ham selv. De, der besidder de oprindelige egenskaber som kærlighed og lydighed mod Gud, tager imod en endnu større opfordring og tjeneste end den, som Salomo eller andre ædle skikkelser fra fortiden gjorde. Selve det faktum, at vi stadig ser nogle, der indvier deres liv til Gud i dedikation til ham for at følge i hans enbårne Søns fodspor, er for os et bevis på, at dette kaldelsesværk og den dermed forbundne polering, udformning og formning stadig foregår. Vi indser, at dette sandelig er metoden til at udføre den frelsesplan, som den himmelske Fader for længe siden fremsatte. Vi ved desuden, at alle ting virker sammen til det gode for dem, der elsker Gud, dem, han har kaldet i henhold til sit formål: »For dem, han på forhånd kendte, har han også på forhånd bestemt, at de skal blive lig hans Søn, for at han kan være den førstefødte blandt mange brødre.« Romerbrevet 8:28,29

Dette skriftsted fortæller os, at en forudbestemt gruppe – kirken – skal være afspejlinger, billeder, af Guds Søn, som også er et afspejling og billede af

Faderen. Som kristne kan ingen af os i dette liv blive fuldkomne, som Jesus var, uanset hvor hårdt og længe vi prøver. Vi kan heller ikke påtage os denne ære af egen vilje. Hvis vi er blevet indbudt til at følge i Jesu fodspor, er denne ære blevet skænket os af Gud. 1. Thessalonikerbrev 2:12; Hebræerbrevet 5:4

Dette kaster lys over sagen, for når vi ser på vores medkristne og indser, at de har modtaget den samme invitation som os, vil vi værdsætte deres fællesskab i overensstemmelse hermed. Vi har taget imod Faderens invitation med taknemmelige hjerter – hans nådige gave i form af Jesu offer, der gør det muligt for os at indgå i dette forhold. Ved at gøre dette og ved at iklæde os vores Frelsers retfærdighedskåbe for at dække over vores ufuldkommenheder, hvilket gør os acceptable for Gud ved fortjenesten af Jesu genløsningsbetaling, indvier vi med glæde alt, hvad vi har, for at begynde at gøre de ting, der behager vores himmelske Fader, selv om det koster os dyrt. Esajas 61:10; Romerne 12:1; Efeserne 1:5-7

Inden vi tager dette vigtige skridt, må vi i bøn have overvejet, hvad det betyder at følge i Jesu fodspor og blive et billede af ham. Vores hjerter skal være rettet mod det, der er ovenfor (Kolossenserbrevet 3:2). Den nye vilje, det nye sind, skal udvikle Åndens frugter og nådegaver. For at blive et billede af Jesus må man altid stræbe efter at udvikle og udvise disse karakteregenskaber. (Galaterbrevet 5:22,23; 2. Petersbrev 1:5-7). Alle følelser, der behager Gud og er i harmoni med Herrens Ånd, skal man stræbe efter, selvom dette vil kræve en livslang udvikling under den himmelske Faders formende indflydelse.

Ikke alene skal kærligheden til Herren, Sandheden og brødrene udvises, men der skal også være en kærlig og medfølelse omsorg for verden. For at ligne Herren Jesus skal vi have dyb omsorg for den stønnende skabning – ja, selv for vores fjender, dem, der vil behandle os med foragt. Matthæus 22:37-39; Johannes 13:34,35; Lukas 6:27,28

Hjertets lydighed

Ordsprogenes Bog 4:23 siger: »Bevog dit hjerte med al omhu, for derfra udgår livets kilder.« For os, der følger i Jesu fodspor, vil vores ret til at være en del af Guds åndelige tempel blive bestemt af, hvordan vi udvikler vores hjerter nu. Vi har denne »skat i lerkrukker«, og verdens byrder og vores kødelige svagheder vil forsøge at trække os væk fra vores mål. (2. Korintherbrev 4:7). Men ligesom med fader Adam, kong Salomo og endda vores Herre Jesus har også vi et frit valg, når det gælder beslutningen om, hvem vi vil underkaste vores hjerte. Vi er ikke blevet tvunget til at tjene Herren, Sandheden eller brødrene. Det er vores frie valg. Med øjnene rettet mod Jesus kan vi blive som ham. Vores ønske om at vandre den vej, Jesus vandrede, er et højtstående ønske. Vores mål er at indtage den plads i Templet, som Faderen så nådigt har indbudt os til, og den kan kun nås ved at blive forvandlet til hans elskede Søns billede. Romerbrevet 8:29; 2. Korintherbrev 3:18

Måske har vi spekuleret på, hvordan oplevelsen vil være – hvis vi er trofaste – at blive oprejst som et åndeligt væsen, når vi velsignes med det vidunderlige privilegium at høre ordene: »Godt gjort, du gode og trofaste tjener! Du har været trofast i det små, jeg vil sætte dig til at herske over meget; gå ind

i din herres glæde.« (Matthæus 25:21). Skrifterne giver os visse oplysninger i denne henseende.

Bag sløret

Apostlen Paulus siger til os: »Hvis vi er blevet forenet med ham i lighed med [Jesu] død, skal vi også blive det i lighed med hans opstandelse.« (Rom us 6:5). Hvad er vores Herres »lignelse« siden hans opstandelse? Hebræerbrevet 1:3 fortæller os, at Jesus er »Guds udtrykkelige billede« eller nøjagtige kopi! De, der trofast følger i Jesu fodspor af offer og tjeneste, og som gennem »tålmodig udholdenhed i at gøre det gode søger herlighed, ære og udødelighed«, vil blive gjort lig deres Herre og Hoved – alle medlemmer af Guds guddommelige familie. Romerbrevet 2:7

Der er endnu en betragtning vedrørende udtrykket »det udtrykkelige billede«. Det er sandt, at vor Herre havde været i Faderens lighed i sin præmenneskelige, engleagtige tilstand som »Logos«. Selv da han kom til jorden som menneske, var han i Guds lighed, fordi hans karakter altid var i fuldkommen harmoni med Faderens. Apostlen Paulus fortæller os imidlertid, at Jesus nu har »sat sig ved højre hånd af Majestæten i det høje«, efter at han havde været lydig indtil døden, ja, korsets død. På grund af dette ophøjede Gud ham højt og gav ham et navn, der er over alle navne. Jesus er nu, endnu mere fuldstændigt, det »nøjagtige billede« af den usynlige Gud og deler den guddommelige natur. Hebræerbrevet 1:3; Filipperne 2:8,9; Kolossenserne 1:15

Vi læser også: »Se, hvilken kærlighed Faderen har skænket os, at vi skal kaldes Guds børn; derfor

kender verden os ikke, fordi den ikke kendte ham. »Kære, nu er vi Guds børn, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi skal blive; men vi ved, at når han åbenbares [græsk: bliver synlig], skal vi blive ligesom ham; for vi skal se ham, som han er. Og enhver, der har dette håb i sig, renser sig selv, ligesom han er ren.« 1. Johannesbrev 3:1-3

Således ser vi, at vores Herre Jesus nu er i Guds nøjagtige billede og lighed, selvom vores himmelske Fader har været og altid vil være større end alle. (Johannes 10:29; 14:28; 1 Korinther 15:24-28). Jesus har fået denne belønning på grund af sin trofaste tjeneste. Han vaklede aldrig i sin underkastelse under Faderens vilje, uanset prisen. Gud har højt ophøjet ham, og han glæder sig over at gøre det samme for de »kaldede, udvalgte og trofaste« medlemmer af menigheden, Jesu brud, hans legeme. (Johannes' Åbenbaring 17:14; 19:7,8; 21:2; 1 Korintherbrevet 12:12,27). Disse vil blive oprejst i lighed med Herren Jesus. Dette er et storslået løfte, som vi kan og vil arve, hvis vi er lydige og trofaste, ja, helt indtil døden! (Johannes' Åbenbaring 2:10). Paulus udtrykte det således: »I har aflagt den gamle menneske med hans gerninger og har iklædt jer det nye menneske, som fornyes i kundskab efter billedet af ham, der skabte ham.« »Ligesom vi har båret det jordiske menneskes [Adams] billede, skal vi også bære det himmelske menneskes billede [Guds lighed].« Kolossenserbrevet 3:9,10; 1. Korintherbrev 15:49